

A photograph of a man and a woman sitting on a rocky cliff overlooking the Golden Gate Bridge in San Francisco. The woman is on the left, wearing a white and black striped shirt, and the man is on the right, wearing a black t-shirt and blue jeans. They are both looking out towards the bridge. The bridge is illuminated with a warm, golden light, suggesting sunset or sunrise. The water of the bay is visible in the foreground, and the bridge's towers and suspension cables are prominent in the background.

BARBARA FREETHY

SINU JUURDE
TAGASI

Callaway perekonna romaan

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Between Now and Forever
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Võimalikud sarnasused tegelike sündmuste, kohtade, organisatsioonide ja elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2013 Barbara Freethy. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B11404821
ISBN 978-9949-82-836-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Ilm oli selline, nagu oleks oodata maavärinat. Nicole Prescott võttis oma erkoranži dressipluusi seljast ja sidus ümber teksade. Oktoobri viimase päeva kohta oli erakordselt soe, lahelt ei puhunud tuuleõhkugi, ei olnud näha udu üle Kuldvärava silla kõrgete punaste tugede hiilimas, ainult sinine taevas ja kõhe liikumatus, nagu oleks juhtumas midagi pöördelist.

Ta ütles endale, et kujutlusvõime töötab täistuuridel, saanud ergutust kõigist neist kummitustest ja vaimudest, kes Washingtoni algkooli *halloween*'i karnevalil ringi jooksid. Kool paiknes San Francisco ühe järsu mäe tipus vaatega sadamale ja lahele.

Saal oli muudetud kummitusmajaks ning puidust putkad olid üles pandud kõikjale mänguväljakul, kus sai nooltega visata veega täidetud õhupallide pihta ja koogimängu mängida. Popkorni, sinepiga *hot dog*'ide ja soolakringlite lõhn soojendas õhku, lapsed käisid mänguväljakul kostüümides ringi. Kõik tundus tavaline ja ometi ei olnud – vähemalt mitte Nicole'i vaikes aiasopis.

Heitnud pilgu oma kuueaastasele pojale Brandonile, summutas Nicole ärritunud ohke. Ta oli lootnud, et Brandon leiab võimaluse peomelus kaasa lüüa. Ta oli riietanud poja Herakleseks, rinnaplaadi, musta keebi ja lihaseliste käekatetega. Ta oli andnud

pojale isegi mõõga. Poeg oli kohale jõudes mõõga sinnapaika jätnud ja mõned minutid hiljem ka rinnaplaadi. Teistega mängimise asemel põlvitas Brandon roosipõõsaste rivi juures, mis ääristas kooli maa-ala kõige kaugemas otsas olevat aeda, võimalikult eemal muust melust.

Mullas kaevates korjas ta välja kivikesi, olles neile täielikult keskendunud, sättides neid aina uuesti betoonist teerajal mustritesse. Iga mõne minuti järel vahetas ta ühe kivi teise vastu, väikesed sõrmed liikusid kire ja eesmärgikindlusega, mida Nicole ei mõistnud. Ta vaatas, kuidas Brandon võttis kivikese, libistas sõrmed üle selle kareda ääre, nagu jättes meelde kaari, pragusid ja kivi raskust. Siis pani ta kivi maha ja võttis järgmise, otsides mustrit, lõpetust, mis annaks tema sundmõttele mingi lahenduse, aga lõppu ei tulnud kunagi. Isegi kui tundus, et ta on leidnud täiusliku sobivuse, ei olnud ta tulemusega iial päris rahul. Viimasel ajal tundus tema liigutustes olevat rohkem pakilisust, nagu arvaks poiss, et aeg hakkab otsa saama.

Nicole soovis mingil moel oma lapsega ühendust saada, aga enamasti ei paistnud Brandon teda märkavatki, keskendunud nii selgelt, ainiti ja üksinda. Tema maailm kuulus talle ja Nicole'ile selles kohta polnud. Kui ta üritas sekkuda või aidata, muutus poiss vihaseks, ärritunuks, tagudes laupa käepäkaga ikka ja jälle, kuni Nicole tagasi tõmbas.

Kolm aastat oli ta võidelnud poja autismidiagnoosiga, uurides kõikvõimalikke ravimeetodeid, muutes pidevalt poja menüüd, viies teda ühe arsti juurest teise juurde, aga kuigi poja käitumises toimus väikeseid muutusi, ei olnud muutunud midagi olulist. Tema poeg oli oma maailmas kinni ja Nicole ei leidnud võimalust temani jõuda. Selle katkenud sideme valu oli järeleandmatu.

Kuigi Brandon ei pruugi oma elu esimesi aastaid mäletada, ei olnud Nicole midagi unustanud, alates poisil rõõmsast naerutusest hommikul ärgates kuni tema pehmete käteni Nicole'i kaela ümber, kui poeg teda kallistas, tema naeru kõla – norsatuse ja itsituse vahepealne heli – ning poja käe puudutus tema peos. Brandon oli olnud kaks aastat, üksteist kuud ja kuus päeva täiuslik ning siis ta muutus. Ta tõmbus endasse, hoidis omaette, ei reageerinud eriti millelegi. Nagu oleks valgus tema ajus kustunud.

Nicole oli alguses suurest hirmust võidelnud meeleheitlikult, et diagnoos saada ja seejärel ravi leida, aga vaenlane oli sõda võitmas, võitmatu igal sammul. Ta palus imet, aga seda ei olnud tulnud. Ta seadis Brandoni kõigest ja kõigest tähtsamaks ning nende hulgas oli ka tema peatne endine abikaasa Ryan.

Süda pakitses valust, aga seekord ei olnud see seotud poja, vaid mehega, keda ta oli töötanud igavesti armastada. Ta üritas Ryanit unustada. Ta ei suutnud kõiki emotsioone korraga taluda.

Brandon peatus, keha kangestus, vaadates kahte kivikest enda ees. Ta vaatas Nicole'i poole ja naise süda jäi imetlusest seisma. Poja sinistes silmades oli haruldane säde, võidukas rahulolu hetk, ja selle üürikese pilguga tekkis nende vahel side, mida polnud ammu olnud. Brandon vaatas tema poole, et ema näeks tema saavutust.

Nägemine hägustus vapustatud pisaraist. Võib-olla see oligi see pöördeline hetk, mida ta oli oodanud, aga see hetk kadus sama kiiresti, kui oli tekkinud.

Brandoni pilk vajus alla ja ta ajas end kükki. Hetke pärast võttis ta kivid kätte ja pistis teksade taskusse. Siis läks ta mööda teerada edasi, otsides roosipõõsaste vahelt veel kivikesi. Ehkki ta oli leidnud täiusliku paarilise, peab ta seda ikka ja jälle uuesti otsima.

Nicole tahtnuks tal käest kinni võtta ja viia ühe mänguputka juurde, et ta oleks ümbritseva maailma osa, aga ta ei teeks seda poja, vaid enda pärast. Brandonit ei huvitanud teiste lastega mängimine ja ehkki Nicole võinuks teiste emadega suhelda, tegi ta seda harva. Emad olid alati temaga viisakad, aga enamasti ettevaatlikud, nagu kartes, et nende lapsed võivad Brandonilt autismi saada. Nad tahtsid eemale hoida ja enamasti lasi Nicole sel juhtuda.

Ta vaatas üle mänguväljaku ning nägi Theresat ja Kathleeni koogimängu korraldamas. Nad olid kunagi väga lähedased olnud. Käisid koos jalutamas, ostsid lapsevankreid, kurtsid unetute ööde üle. Nad küsisid üksteiselt nõu luttide, öiste hirmude ja pöidla imemise kohta. Neid nüüd koos nähes kujutas ta nende jutuajamist ette. Ilmselt planeerivad õhtut. Enne kommi pommimist kogunevad nad Kathleeni juurde, joovad veini, söövad suupisteid, lapsed samal ajal pitsat. Mehed käivad lastega naabruskonnas ringi ja naised jäävad koju, et kommi jagada. Kathleeni abikaasa Patrick teeks pilti.

Patrick, mõtles Nicole ohtes, veel üks kaotatud hea sõber. Sestsaadik, kui tema ja Ryan lahku kolisid, eelistas Patrick Ryanit. Selles polnud midagi ootamatut. Patrick ja Ryan olid koos kasvanud. Nicole ei mõistnud Patrickut hukka, ta ei mõistnud kedagi hukka. Suures osas oli distantis tema enda süü. Ta kandus eemale ja nad lasid tal minna. Suhetega oli nii. Kui mitte keegi nende nimel vaeva ei näe, saavad need otsa. Või siis olid tema suhted selliseid. Tal polnud enam eriti jõudu võidelda ja need jõuvarud, mis veel alles olid, hoidis ta Brandoni nimel võitlemiseks.

Nicole istus pingile ja võttis kotist kausta esseedega, mida ta pidi hindama. Ta oli viimasel kolmel aastal õppejõutööd piiranud, aga andis Kreeka mütoloogia kursust San Francisco City kolledžis kolmel hommikul nädalas. Jumalad olid teda alati paelunud. Nad esindasid inimkonna parimat ja halvimat poolt. Ehkki nad olid kangelaslikud tegelased, maadlesid nad ka sügavate ja vahel saatuslike puudustega, mis esindas head ja halba igas inimeses.

Nicole'i huvi ajaloo ja mütoloogia vastu oli päritud tema bioloogiliselt isalt David Kane'ilt, kes oli Berkeley kolledžis ajaloo-professor. Armastus õppimise vastu oli ainus asi, mille David talle edasi andis, enne kui tema emast Lyndast lahutas, kui Nicole oli kuueaastane. Kõik ülejäänud oli ta saanud oma kasuisalt Jack Callawaylt, mehelt, kes oli andnud talle armastust ja kohelnud teda lihase tütreana.

Jalgpall veeres tema ette. Nicole pani kausta käest ja võttis palli kätte. Siis ta tõusis, kui Kathleeni kolmeaastane poeg Derek tema juurde jooksis, ema kannul.

„Vabandust,“ ütles Kathleen, põsed Dereki järel jooksmisest roosad. Ta oli pikk sale naine, heledate juuste ja kergelt tedretähnise näoga.

„Pole midagi.“ Nicole viskas palli Derekile tagasi, kes kiljus rõõmust. „Su poja on juba suur.“

„Seda küll ja mul on tal keeruline kannul püsida. Tal on palju rohkem energiat ja põikpäisust kui Williamil sama vanana,“ lõpetas Kathleen, mainides oma kuueaastast poega, kes käis Brandoniga samas klassis.

Derek viskas palli maha ja lõi Nicole'i poole. Naisel kulus hetk aega taipamaks, et Derek mängib temaga. Ükski laps polnud

ammu temaga mänginud. See tundus üllatavalt meeldiv ja totralt rumal samal ajal. Ta lõi palli poisile tagasi.

„Ära teda tagant julgusta,“ hoiatas Kathleen. „Ta ei jätagi sind rahule.“

Nicole tahtis Derekit tagant julgustada. Ta tahtis edasi mängida. Ta lihtsalt soovis, et palli lööks talle Brandon.

Kathleen napsas palli enda kätte. „Vabandust, et mängu katkestan, aga ma pean kummitusmajas abiks olema. Tule täna Brandoniga meile, Nicole.“ Kathleeni pilk leebus. „Me tunneme sinust puudust. Kõik tahaksid sinuga kohtuda.“

„Mina tunnen ka teist puudust,“ tunnistas Nicole.

Kathleenil pilku tekkis süütunne. „Tean, et ma pole ühenduses olnud seitsaadik, kui sina ja Ryan lahku läksite. Asi pole sellest, et ma ei hooli. Lihtsalt...“

„Pole hullu,“ sekkus Nicole. „Sul on tegemist. Meil kõigil on tegemist.“

„Aastaaeg on selline.“

Kathleen oli vaevu lause lõpetanud, kui lennukimüra sundis Nicole'i taevasse vaatama. See oli refleks, millest ta ei suutnud vabaneda. Lennuk kallutas tiibu, nagu tervitades. Süda jättis löögi vahele, kui ta meenutas, kuidas seitsmeteistkümneaastane Ryan, kes oli toona kuratlikult enesekindel, koos instruktoriga väikeselt Half Moon Bay lennuväljalt õhku tõusis. Toona arvas poiss, et suudab maailma vallutada. Nicole oli sama mõelnud.

Ta ohkas ja kiskus pilgu taevalt. Kathleen heitis talle küsiva pilgu. „Kas sa tunned Ryanist puudust?“

Rohkem, kui ta oli ette kujutada osanud.

„See on keeruline.“ Nicole vaatas Kathleenist mööda ja nägi Jonit neile lehvitamas, olles segamise eest tänulik. „Joni kutsub sind.“